

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/66/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200796
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011200796.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu F. B., bytom J. XXXX/X, B., zast. Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom so sídlom Svätoplukova 28, Bratislava, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Mierová 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9809/2011-1214 zo dňa 2. marca 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/78/2011-65 zo dňa 12. septembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/78/2011-65 zo dňa 12. septembra 2013 z m e ň u j e tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím riaditeľa Colného úradu v Bratislave č. 4/2011-5237 zo dňa 3. januára 2011 (ktorým rozhodnutím riaditeľ colného úradu dočasne pozbavil žalobcu výkonu štátnej služby v zmysle § 42 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov z dôvodu, že žalobcovi bolo vznesené uznesením policajného orgánu obvinenie pre zločin prijímania úplatku) zrušil v zmysle ustanovenia § 250 j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 807,34 euro. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že v danom prípade je napadnuté rozhodnutie jednak prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. V preskúmvanej veci je nesporné, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je založené na prezumpcii správnosti uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 2. decembra 2010, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku a správny orgán toto konanie žalobcu kvalifikoval, ako konanie, z ktorého vyplýva dôvodné podozrenie, že žalobca porušil základné povinnosti colníka ustanovené v zákone o štátnej službe colníkov zvlášť hrubým spôsobom, ktoré povinnosti sú ustanovené v § 44 ods. 3 písm. a/, b/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z. Krajský súd uviedol, že pre využitie inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby colníka je potrebná existencia dôvodného podozrenia porušenia služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom alebo spáchania trestného činu. Podľa názoru krajského súdu

žalovaný sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s dôkazmi získanými v administratívnom konaní a ani ich riadnym spôsobom nevyhodnotil, resp. na základe obsahu administratívneho spisu je možné konštatovať, že vykonané dôkazy nie sú postačujúce pre skutkové zistenia, z ktorých žalovaný správny orgán v rozhodnutí o zamietnutí odvolania žalobcu vychádzal. Krajský súd ďalej dôvodil, že odvolací orgán sa v rámci odvolacieho konania obmedzil len na dôkazy realizované prvostupňovým správnym orgánom, resp. rovnako ako on vychádzal len z uznesenia Policajného zboru zo dňa 2. decembra 2010 ČVS: PPZ-281/ BPK-B/2010, ktorým bolo podľa ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie žalobcovi pre zločin prijímania úplatku. Žiadne iné relevantné dokazovanie správne orgány oboch stupňov vo veci nevykonali a podľa názoru krajského súdu neboli dostatočným spôsobom preukázané zákonné podmienky na dočasné pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby vyžadované ustanovením § 42 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov. Krajský súd poukázal na ustanovenie § 42 zákona o štátnej službe colníkov, z ktorého vyplýva, že pre dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby musia byť splnené 2 podmienky. Prvou podmienkou je porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom alebo podozrenie zo spáchania trestného činu. Druhou podmienkou je, že ponechanie colníka vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby, alebo priebeh vyšetrovania, pričom podľa krajského súdu obe podmienky musia byť splnené kumulatívne. Pri druhej podmienke, že ponechanie colníka vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh vyšetrovania, žalovaný správny orgán len konštatoval, že dôležitý záujem štátnej služby je ohrozený. Podľa názoru krajského súdu takéto konštatovanie nestačí, pretože tento právne neurčitý pojem (dôležitý záujem služby), je potrebné niečím konkrétnym naplniť. Pri naplnení tohto pojmu disponuje správny orgán úvahou, ktorú môže súd preskúmať, len do tej miery, či nevybočuje z medzí a hľadísk zákona. Pojem dôležitý záujem služby vníma krajský súd širšie a je ho potrebné definovať a uviesť, čo žalovaný správny orgán viedlo k vydaniu preskúmaného rozhodnutia, pričom bez naplnenia tohto pojmu konkrétnym obsahom, ktorý by bol výsledkom správneho uváženia správneho orgánu sa stáva pre súdny prieskum rozhodnutie o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby len formálne. Krajský súd tiež poukázal na to na skutočnosť, že konanie vo veciach služobného pomeru nemožno zamieňať s trestným konaním, pretože toto konanie nezávisí od výsledku trestného konania. Ak sú však pre účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle príslušných ustanovení zákona a ak tieto skutočnosti správny orgán nezvážil, tak sa dostatočne nevysporiadal so skutkovým stavom a jeho rozhodnutie nie je založené na skutočne vykonaných a zhodnotených dôkazoch a je nepreskúmateľné. V závere napadnutého rozsudku krajský súd dôvodil, že bude potrebné, aby sa žalovaný podrobne zaoberal dôvodmi, ktoré smerovali k vydaniu predmetného rozhodnutia, a to nielen vo forme konštatovania, že bolo vznesené obvinenie, ale ďalšími skutočnosťami nachádzajúcimi sa napr. v trestnom spise, resp. doplnením dokazovania, vypočutím svedkov, vypočutím kolegov žalobcu, poprípade videozáznamom, zhodnotením doterajšej pracovnej činnosti žalobcu a pod.

Žalovaný správny orgán podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu žalobcu zamietol. Rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že zmyslom inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby je zamedziť colníkovi vykonávať štátnu službu v prípadoch, ak existujú pochybnosti o jeho spôsobilosti na výkon štátnej služby, a to predovšetkým z dôvodu nedostatku (absencie) morálnych predpokladov a vlastností potrebných na výkon štátnej služby. Uviedol, že riaditeľ Colného úradu Bratislava dňa 3. januára 2011 dočasne pozbavil dňom 11. januára 2011 do 10. júna 2011 žalobcu výkonu štátnej služby a v tejto súvislosti žalovaný poukázal na znenie ustanovenia § 42 ods. 1, 3, 4 zákona č. 200/1998 Z. z. V danom prípade dorúčením uznesenia policajného orgánu sa stal žalobca podozrivým zo spáchania zločinu z prijímania úplatku, čím bola naplnená prvá zákonná podmienka ustanovenia § 42 ods. 1 pre jeho pozbavenie výkonu štátnej služby, nakoľko sa stal podozrivým zo spáchania trestného činu. Zároveň žalovaný skonštatoval, že v danom prípade bola splnená i druhá zákonná podmienka pre uplatnenie inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby a to, že ďalšie ponechanie žalobcu vo výkone štátnej služby by ohrozovalo jej dôležitý záujem. Riaditeľ Colného úradu Bratislava vychádzal zo skutkových okolností, za ktorých malo ku spáchaniu skutku dôjsť a zákonných povinností colníka, tak ako mu ich plnenie ukladá § 2 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z. Ďalej žalovaný poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods. 3 písm. a/, g/ a h/. Žalobca sa vznesením obvinenia stal dôvodne podozrivým zo spáchania zločinu prijímania úplatku, ktorého sa mal dopustiť ako colník pri plnení svojich služobných povinností a to tak, že v presne

nezistenom čase v období od 22. novembra 2010 do 24. novembra 2010 v Bratislave, v administratívnej budove na ulici Staviteľská 7, v priestoroch šatne colníkov prevzal cez sprostredkovateľa K. U. od colnej deklarantky L. J. peňažnú hotovosť vo výške 500 euro, ako úplatok za urýchlený priebeh colných konaní, ktoré vykonal v dňoch 16. novembra 2010 a 18. novembra 2010, kedy ako colník Colného úradu Bratislava pobočka Žabí Majer v rámci colného konania preclil tovary dovezené vo veľkoobjemových kontajneroch, uvedené v colnom vyhlásení JCD 05268100124 69 a JCD 05268100125 03 a prepustil ich do navrhovaného režimu 4200. V danom prípade žalobca sa mal dopustiť prijímania úplatku, a to pri výkone štátnej služby, na základe čoho orgány činné v trestnom konaní po vykonaní príslušného šetrenia a záverov vzniesli voči jeho osobe obvinenie a táto skutočnosť je dostatočným dôvodom na pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu. Nemožno sa stotožniť so záverom krajského súdu, že príslušný nadriadený žalobcu mal vo veci vykonať vlastné šetrenie, nakoľko objasňovanie trestnej činnosti patrí do pôsobnosti policajných orgánov a nie je zřejmé, akým spôsobom by mal podľa krajského súdu v danej veci nadriadený žalobcu vo veci vykonať vlastné šetrenia a pátranie. Nie je v právomoci orgánov štátnej správy v colníctve viesť vyšetrovanie v tejto trestnej veci. Žalovaný nesúhlasil s názorom krajského súdu, že by vypočutím svedkov, a to kolegov žalobcu a samotného žalobcu bolo možné získať relevantné dôkazy, preukazujúce spáchanie trestného činu, pričom ani nie je v jeho právomoci v tejto trestnej veci rozhodnúť. Navyiac orgány štátnej správy v colníctve nemajú oprávnenie vypočúvať osoby v súvislosti s podozrením zo spáchania trestného činu colníka, ak nejde o trestné činy spáchané v súvislosti s porušením colných a daňových predpisov. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 19 zákona číslo 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve v znení neskorších predpisov, z ktorého ustanovenia možno vyvodiť, že trestný čin prijímania úplatku patrí medzi trestné činy proti poriadku vo verejných veciach a ich objasňovanie je vo výlučnej právomoci policajných orgánov. Nemožno sa preto stotožniť s názorom krajského súdu, že orgány štátnej správy v colníctve „nadriadený“ mali vo veci vykonať vlastné šetrenie a tiež nie je zřejmé, akým spôsobom by mohli dôkazy získané vypočutím žalobcu a jeho kolegov vyhodnotiť pre účely dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby. Nakoľko sa žalobca mal pri výkone štátnej služby dopustiť zločinu prijímania úplatku, je potom existencia ohrozenia dôležitého záujmu štátnej služby nesporná. Ponechanie vo výkone štátnej služby takého colníka, ktorý je podozrivý, že sa pri výkone štátnej služby dopúšťa trestnej činnosti, zneužíva svoje postavenie a prijíma úplatky, nedáva dostatočné záruky pre jeho riadny výkon štátnej služby. Vznesenie obvinenia zo spáchania trestného činu je tak závažnou skutočnosťou, ktorú môžu policajné orgány vykonať len na základe existencie dôvodného podozrenia a relevantných dôkazov. Žalovaný zdôraznil, že v zmysle § 42 ods. 2 môže nadriadený dočasne pozbaviť colníka výkonu štátnej služby len na dobu nevyhnutne potrebnú na objasnenie jeho konania, najdlhšie však na 6 mesiacov; túto dobu môže výnimočne predĺžiť minister, ak je colník trestne stíhaný, a to až do právoplatného skončenia trestného stíhania. Dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby sa prerušuje na čas výkonu väzby colníka. Minister financií na žiadosť Colného riaditeľstva SR predložil svojim rozhodnutím zo dňa 1. júla 2011 dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu, a to až do právoplatného skončenia jeho trestného stíhania a teda aj minister financií vyhodnotil existenciu zákonných dôvodov na pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby. Rozhodnutie ministra financií bolo predložené na pojednávaní krajskému súdu a založené do súdneho spisu, avšak krajský súd nebral túto skutočnosť do úvahy. Podľa žalovaného boli vo veci jednoznačne splnené obe podmienky pre dočasné pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby, tak ako ich ustanovuje zákon v § 42 ods. 1.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Poukázal na dôvody správnosti rozsudku krajského súdu s tým, že žalovaný bližšie neodôvodnil, ktorý dôležitý záujem štátnej služby by mohol byť ohrozený. Samotné trestné stíhanie žalobcu bez kompletného zistenia skutkového stavu, ktorý je k dispozícii v čase rozhodovania správneho orgánu, nezdôvodňuje konštatovanie o dôvodnom podozrení z porušenia služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Ak tieto skutočnosti správny orgán nezhodnotil, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľným. Uvedené správne rozhodnutie má povahu odsudzujúceho rozsudku, nakoľko sa žalobca musí zdržiavať v mieste svojho trvalého bydliska a tým má správne rozhodnutie veľmi blízko k rozhodnutiu o uložení trestu domáceho väzenia v trestnom práve. Ak sú pre účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle príslušných ustanovení zákona, a to s prihliadnutím na výsledky ich vykonania v trestnom konaní. Ak tieto skutočnosti správny orgán nezhodnotil, tak sa dostatočným spôsobom nevysporiadal so skutkovým stavom a jeho rozhodnutie nie je

založené na skutočne vykonaných a zhodnotených dôkazov, a teda je nepreskúmateľné. Podľa žalobcu krajský súd nemohol zrušiť ani rozhodnutie Ministra financií Slovenskej republiky, nakoľko nebolo predmetom súdneho prieskumu a môže však byť zrušené po právoplatnosti skončenia tohto konania v osobitnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu bolo potrebné zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že žalovaný správny orgán, o.i. namietal skutočnosť, že nesúhlasil so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s jeho námietkami, namietal opätovne nepreskúmateľnosť a protiústavnosť rozhodnutia krajského súdu nesúhlasiac s jeho dôvodmi, poukazujúc na viaceré skutočnosti, že rozhodnutie krajského súdu je nezákonné.

V posudzovanej veci ide v poradi o druhé rozhodnutie krajského súdu, pričom prvé rozhodnutie bolo uznesením odvolacieho súdu zrušené v odvolacom konaní a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušujúcom uznesení okrem iného uviedol, že „krajský súd nepreskúmal komplexne žalovaného námietky, a potom je jeho rozhodnutie predčasné, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom krajský súd po opätovnom vyporiadaní sa s príslušnými námietkami a argumentáciou žalovaného znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v zmysle požiadavky ústavného práva na spravodlivé súdne konanie. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je zo strany krajského súdu náležité a dôvodné, keď na jednej strane skonštatuje, že v správnom konaní neboli dostatočným spôsobom preukázané zákonné podmienky na dočasné pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby vyžadované ustanovením § 42 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov a na strane druhej krajský súd vzhľadom na skutkový stav danej veci zistený správnym orgánom neuviedol žiadne skutočnosti a dôkazy, ktorými by sa mali správne orgány vo veci zaoberať, poprípade ktorými by mali doplniť vo veci dokazovanie, za účelom aby sa preukázalo, či teda správny orgán dôvodne a v súlade so zákonom pozbavil žalobcu dočasne výkonu štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť vzhľadom na uvedené skutočnosti, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve Slovenskej republiky v zmysle príslušnej právnej úpravy uplatňuje, preskúmava potom predovšetkým zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd, ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho je preskúmať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal v tomto novom odvolacom konaní nesporne za preukázané, že riaditeľ Colného úradu Bratislava dňa 3. januára 2011 dočasne pozbavil dňom 11. januára 2011 do 10. júla 2011 žalobcu výkonu štátnej služby v zmysle § 42 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov z dôvodu, že žalobcovi bolo vznesené uznesením policajného orgánu obvinenie pre zločin prijímania úplatku. Zločinu prijímania úplatku, sa mal žalobca dopustiť ako colník pri plnení svojich služobných povinností, a to tak, že v presne nezistenom čase v období od 22.11.2010 do 24.11.2010 v Bratislave, v administratívnej budove na ulici Staviteľská 7, v priestoroch šatne colníkov prevzal cez sprostredkovateľa K. U. od colnej deklarantky L. J. peňažnú hotovosť vo výške 500 euro ako úplatok za urýchlený priebeh colných konaní, ktoré vykonal v dňoch 16.11.2010 a 18.11.2010,

kedy ako colník Colného úradu Bratislava pobočka Žabí Majer v rámci colného konania preclil tovary dovezené vo veľkoobjemových kontajneroch, uvedené v colnom vyhlásení JCD 05268100124 69 a JCD 05268100125 03 a prepustil ich do navrhovaného režimu 4200.

Riaditeľ Colného úradu Bratislava ako vyplýva z administratívneho spisu, vychádzal zo skutkových okolností, za ktorých malo ku spáchaniu skutku dôjsť a zákonných povinností colníka, tak ako mu ich plnenie ukladá v § 2 ods. 2 zákona č.200/1998 Z.z.. Žalobca sa vznesením obvinenia stal dôvodne podozrivým zo spáchania zločinu prijímania úplatku, ktorého sa mal dopustiť ako colník pri plnení svojich služobných povinností.

V danom prípade i podľa názoru odvolacieho súdu boli vo veci jednoznačne splnené obe podmienky pre dočasné pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby, tak ako ich ustanovuje § 42 ods. 1 zák. č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov.

Najvyšší súd slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že sa v danom prípade stotožňuje s argumentáciou žalovaného, ktorý argumentuje tým, že „Ponechanie vo výkone štátnej služby takého colníka, ktorý je podozrivý, že sa pri výkone štátnej služby dopúšťa trestnej činnosti, zneužíva svoje postavenie a prijíma úplatky, nedáva dostatočné záruky pre jeho riadny výkon štátnej služby“.

Vznesenie obvinenia zo spáchania trestného činu v súvislosti s výkonom jeho povolania, je potom i podľa odvolacieho súdu tak závažnou skutočnosťou, ktorú môžu policajné orgány vykonať len na základe existencie dôvodného podozrenia a relevantných dôkazov. Žalovaný zdôraznil, že v zmysle § 42 ods. 2 môže nadriadený dočasne pozbaviť colníka výkonu štátnej služby len na dobu nevyhnutne potrebnú na objasnenie jeho konania, najdlhšie však na 6 mesiacov; túto dobu môže výnimočne predĺžiť minister, ak je colník trestne stíhaný, a to až do právoplatného skončenia trestného stíhania. Dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby sa prerušuje na čas výkonu väzby colníka.

Odvolací súd mal taktiež za preukázané, že minister financií na žiadosť Colného riaditeľstva SR predložil svojim rozhodnutím zo dňa 1. júla 2011 dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu, a to až do právoplatného skončenia jeho trestného stíhania, a teda aj minister financií vyhodnotil existenciu zákonných dôvodov na pozbavenie žalobcu výkonu štátnej služby.

Podľa názoru odvolacieho súdu, bolo potrebné, aby si i krajský súd uvedomil vážnosť daného prípadu. Nemožno tiež povedať, že predmetná sankcia, s ktorou žalobca nesúhlasí, že by bola zjavne neprimeraná a porušujúca princíp proporcionality vo vzťahu k predmetnému skutku, z ktorého je žalobca dôvodne podozrivý, a to vzhľadom na okolnosti daného prípadu.

Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žiadny právny poriadok nemôže dokonale regulovať všetky situácie, ktoré môžu nastať pri uplatňovaní právnej úpravy, a preto každý právny poriadok sa môže uplatniť vo všetkých prípadoch dôsledne iba vtedy, ak sa príslušná právna úprava dotvorí správnym výkladom práva (cit. Drgonec: Ústava Slovenskej republiky - Komentár, Heuréka 2004, str. 57-58). Tiež je potrebné zdôrazniť, že základom výkladu práva v právnom štáte je tiež i zdravý rozum.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné a nevyhnutné, aby sa krajský súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti sústredil na správny výklad ustanovenia § 42 ods.1 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov.

Pre úplnosť veci senát Najvyššieho súdu SR 2S vzhľadom na svoje právne závery v tejto preskúmvanej veci si dovoľí poukázať tiež i na príslušnú judikatúru Ústavného súdu SR obsiahnutú v nálezoč sp. zn. III. ÚS 341/07 z 1. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010, alebo sp. zn. III. ÚS 70/2010 z 1. novembra 2010, z ktorej nesporne vyplýva, že ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom zákona, ale aj zmyslom a účelom zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež si dovoľí poukázať na generálnu interpretačnú a realizačnú klauzulu, ktorá ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (napr. PL. ÚS 15/98).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti nezistil v konaní žalovaného správneho orgánu takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí (§ 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku). V dôsledku toho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie

správneho orgánu, alebo jeho postup nie sú v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za dôvodné, ktoré závažným spôsobom ovplyvnili posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku a žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 250 j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1,2 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný a žalovanému napriek úspechu vo veci náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.